

COPILUL ȘI PORUMBELUL

Fiecare oraș mare își are mitologia lui. Da, da, cuvântul pare potrivit: o mitologie citadină, cu legende despre oameni celebri, despre întâmplări ieșite din comun, despre locuri în care s-au petrecut lucruri deosebite - și la această listă s-ar putea adăuga multe „etc”-uri. Cam tot o astfel de legendă este pentru București ceasul de la Universitate - locul clasic de **rendez-vous**.

Tânărului proaspăt student în capitală îi ajunsese la ureche această legendă, așa că nu a stat în cumpănă să-i dea tocmai aici întâlnire fetei. S-a gândit că bucureștenței atare lucru îi se va părea un adevărat act de cultură din partea lui și, de asemenea, o dovadă a integrării sale - a integrării totale și definitive, în legătură cu care nu poate rămâne nici un dubiu.

S-a înființat deci cu trei minute mai devreme, pentru a fi sigur că el va ajunge primul, așa cum se cade, ca să n-o facă pe ea să-l aștepte. Punctualitatea era politețea regilor - așa se spunea; astăzi însă se cuvine să amplificăm zicala: punctualitatea e politețea celor aleși. Era mulțumit de gândul său, așa că începu să se plimbe cu pași mari prin dreptul pasajului subteran.

Aruncă o privire fugară spre ceas; era exact ora.

Trebuie să apară! Privi iscoditor buchetul de flori: frumoase flori i-am luat. O s-o dau gata! Ea poate nici nu se așteaptă să-i aduc flori ... Ba cred că se așteaptă - zâmbi. Probabil că o să mai întârzie vreo trei minute - ca să fie sigură că eu am ajuns înainte.

Privea printre oamenii care treceau grăbiți - voia s-o vadă de la distanță, să poată face câțiva pași în întâmpinarea ei.

Frumoasă fată! Frumoasă din cale-afară! ... Hei, ia seama! Ce? Te-ai aprins? Și ce dacă m-aș fi aprins? De ce nu m-aș aprinde și eu? Oricum, nu se poate spune că am gusturi rele ... Tresări: Nu cumva am uitat biletele de cinema acasă?

Bagă iute mână în buzunar și dădu de ele. Râsuflă ușurat.

E-n regulă! Mă făceam să râs. Eh, oricum aș fi inventat eu ceva. Spuneam că-n ultima clipă m-am răzgândit. N-o mai duc la film, o duc la ... Unde s-o duc? Doar ne-am înțeles să vedem filmul ăla. Dar ce-mi veni acum să mă gândesc ce-ar fi fost? Bine că nu le-am uitat. Doar sunt parolist! Am zis film, film să fie!

Aruncă iar privirea spre ceas.

Au trecut cele trei minute. Ce-o fi cu ea? Oare ea s-o fi gândit să întârzie cinci minute, nu trei? Ca să fie sigură că ajung înaintea ei. Ei, dar cum naiba își inchipuia că eu o să întârziu cinci minute?! Dar poți să știi? S-o fi gândit poate că nu reușesc să ajung la timp. Mă rog, acum asta e. O să-mi povestească ea.

Îi veni în gând imaginea ei când se cunoscuseră.

E oare atât de frumoasă pe cât o văd eu? Dar cum?! Doar ochii mei nu sunt ... altfel! Și-apoi ce contează?

Își aminti de o poveste în care iubitul își vede iubita mult mai frumoasă decât e ea în realitate.

Ce era? O povestire, o nuvelă? Dar ce importantă are? Important e că acum o aștept pe ea și nu pe alta. Cum - de ce să n-o recunosc? - important e și că nu vine ... Bine am mai ajuns! Până aici ți-a fost, băiete! Stau acum emoționat, așteptând-o pe dânsa să binevoiască și să vină. Pe „dânsa“. Pe unica „dânsa“, care m-a făcut s-o aștept emoționat. Dar asta este! Ce? Parcă mai am pe unde să scot cămașa? Nu mai am! Și dacă tot nu mai am ...

Ridică ochii spre ceas: trecuseră și cele cinci minute.

Ce se întâmplă cu ea? Nu trebuie să tolerez asta - să devină obișnuită. Ce -și inchiuie ea? Că eu o s-o aștept ca un prost până s-o invrednici să ajungă? Se înșală amarnic! Trebuie să pun lucrurile la punct de la început ! ... Ei, nu trebuie să fii așa intransigent. Poate s-a întâmplat ceva. Nu trebuie s-o sperii de la început. În fond, putea să mi se întâmple și mie s-ajungă ea, și eu să nu fi ajuns. Se poate întâmpla! Atunci mă aștepta ea pe mine. Eu vorbesc așa, iar sârmana de ea probabil că se frământă acum în vreun autobuz și e disperată la gândul că eu o aștept, iar ea a întârziat. De fapt, nici nu mă cunoaște bune. Se poate aștepta să fiu supărăcios. Sau pur și simplu să n-o aștept. Să n-o aștept și să plec. Trebuie s-o mustru cu bunăvoință ... sau să n-o mustru deloc ... dacă nu e vina ei. Acum o să apară alergând.

Spunându-și asta, se surprinse încercând un gest de a ridica buchetul de flori ca pentru a-l oferi. Și-o inchiuia alergând spre el cu pletele ei lungi în vânt.

Are un păr minunat. Minunat i-ar sta alergând cu pletele în vânt. Poate undeva pe malul mării, când se pornește furtuna și valurile lovesc amenințător în coastă și vântul suflă asurzitor ... Minunat i-ar sta pe un astfel de țărm de mare. Poate acolo este locul ei ideal ... N-o cunosc bine, în amănunt nu știu mai nimic despre ea. dar mi se pare că știu ce ar fi ideal pentru ea. Hm! Curios ...

Pe muchia unuia dintre intrândurile ferestrelor de la subsolul Universității ședea o bătrână cerșetoare. Ochii i se opriră brusc asupra-i. În prima clipă aproape se inspăimântă de urâtenia ei. Îndată însă își dădu seama că urâtenia aceasta nu-i din cele infricoșătoare, și își explică totul prin faptul că el o așteptase pe ea, își pregătise ochii să vadă frumusețea ei, așa fel încât atunci când îi apăru urâta bătrână cerșetoare, ghemuită acolo, în intrândul ferestrei, urâtenia ei nu-i putuse apărea altfel decât inspăimântătoare. Mai mult se miră însă de faptul că până atunci n-o văzuse. Cum oare? Cercetând-o mai atent observă privirea tâmpă și senină a bătrânei cerșetoare. Era urâtă, dar inspăimântătoare nu era. O clipă ochii li se întâlniră, dar înțelese că bătrâna privise undeva prin el, sau poate înainte de

el, oricum fără să-l vadă sau fără să-și dea seamă că-l vede.

Oare așa va ajunge și ea, minunea mea pe care o aștept acum cu buchetul de flori în mână?

Se uită spre ceas. Mai mult de și un sfert! Privi neliniștit spre oamenii care treceau fără să-l ia în seamă. Căută chipul ei.

Te pomenești că nu vine! Poate-mi de plasă. S-o fi răzgândit. Sau poate chiar de când imi promitea că se va întâlni cu mine nici n-avea de gând s-o facă. S-o fi întâlnit cu altcineva, care i-a adus bilete la alt film. Îmi vine să rup florile astea de necaz. Și-a bătut joc de mine. Precis și-a bătut joc. Acum o fi stând și-o fi răsând de mine. Are și de ce - sunt un caraghios adevărat ... Mai vine oare? S-o mai aștept? Chiar să nu mai vină? Nu se poate!

Ciudat, îi veni în gând cea mai veche imagine pe care și-o putea aminti din toată viața lui. O imagine din ... prima lui copilărie. Își amintea cum plecase în zi de sărbătoare la târg cu tatăl lui. Văzuse acolo multe minunății ce-i încântaseră sufletul de copil, deschis spre toate miracolele lumii. Mai mult decât orice îi plăcuse însă un porumbel. Ceru tatălui să i-l cumpere. Îi explicase că acela e un porumbel călător; e un truc al crescătorilor să vândă porumbei călători, căci aceștia se întorc înapoi, oriunde ar fi duși și după oricâtă vreme. Așa sunt porumbeii călători. „Nu, porumbelul meu se va învăța cu mine., va mânca numai din mâna mea și nu va mai vrea să plece de la mine niciodată” - așa spusese atunci, și se rugase atât de mult, încât tatăl sfârși prin a i-l cumpăra. Îl dusese acasă și îl băgase într-o colivie. Își petrecuse toată ziua cu el. Își scotea din colivie, pentru a-i da să mănânce boabe din palme, îl mângâia și își lipea capul de el, cu dragoste, cu toată dragostea pe care o dăruie doar prietenului cel mai bun. Îi povestea tot ce făcuse când nu erau împreună, iar porumbelul îi răspundea gungurind. Era convins că dacă i-ar fi dat drumul din colivie, porumbelul n-ar fi plecat, și totuși ceva îl reținea. Un gând ascuns, nelămurit, o temere. Însă într-o zi își luă inima în dinti. Îi vorbi, îi spusese ce înseamnă pentru el, că-i prietenul lui cel mai bun, că vrea să-l aibă alături totdeauna - iar el să știe asta -, apoi deschise ușa coliviei. Porumbelul întâi, întâi parcă temător, apoi se ridică în zbor, făcu o roată largă pe deasupra, după care se înalță, se făcu un punct tot mai mic și se pierdu sub cer. L-a așteptat mai multă vreme, îl aștepta și după ce știa bine că îl așteaptă în zadar, dar porumbelul nu s-a mai întors niciodată.

Aceasta era cea mai veche imagine din viața lui pe care și-o amintea. Așa cum ultima imagine era chipul ei, al minunatei ea pe care o așteaptă în zadar. Viața lui e drumul dintre aceste două imagini? Prea puțin vesel lucru!

Să n-o luăm în tragic! - își zise.

Privi iar la ceas. Trecuse de și jumătate.

Nu mai vine!

Roti o privire largă. Nu se zărea de niciunde.

Poate n-o să se mai zărească niciodată. Nu mai vine. Am așteptat-o mai mult de o jumătate de oră. Nu mai vine ...

Și ochii i se opriră din nou pe bătrâna cerșetoare. Se îndreptă spre ea și-i întinse buchetul de flori.

- Ia-le matale. Să le vinzi! lei niște bani pe ele.

Bătrâna îl privi cu aceiași ochi tâmpi. Își dădu seama că nu pricepe, așa că îi puse florile în poală, deasupra mâinilor ei încrucișate, se întoarse și plecă.

Unde să se ducă? Acasă nu avea chef să meargă și nici la filmul pentru care cumpăraseră două bilete. Porni pe bulevard, în jos, spre Cișmigiu. Îi veni ideea să se ducă la un prieten care stătea vizavi de Liceul „Lazăr”. Nu-l găsi acasă.

Așa sunt prietenii - gândi - când ai nevoie de ei, ia-i de unde nu-s.

Mai mult mecanic, o apucă acum în sus pe bulevard. Mergea agale, privind distrat spre cei ce treceau pe lângă el.

Poate n-ar fi rău să văd totuși filmul - își zise, și iuți pasul.

Deodată se opri. La câțiva pași dinaintea lui apăru bătrâna cerșetoare, apropiindu-se încet, cu buchetul de flori în mână. Și ciudat din nou, n-o văzuse decât atunci când se afla deja la câțiva pași. Bătrâna cerșetoare se apropia târându-și un picior, ca o molcomă mișcare de translare, și exprimând în totul o imagine tâmpă și senină.

- Ce-ai făcut, bătrânico? N-ai avut cui să vinzi florile?

Fără să-l privească, bătrâna trecu pe lângă el și abia după ce se depărtase la doi pași, tânărul o auzi răspunzându-i:

- Nu-s de vânzare. Astea le-am primit eu.

Și bătrâna se depărta încet, încet, ca o suită de imagini succesive în spațiu, târându-și un picior.